

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **B. B.**,
skazanego za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 19 marca 2025 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie
z dnia 20 czerwca 2024 r., VI Ka 1313/19,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie
z dnia 15 kwietnia 2019 r., VIII K 641/17,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 20 czerwca 2024 r., VI Ka 1313/19, co do B. B. zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 15 kwietnia 2019 r., VIII K 641/17, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa ww. skazanego. W tym postępowaniu B. B. został uznany za winnego czynów kwalifikowanych: z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1939 ze zm.; dalej: u.p.n.); z

art. 58 ust. 1 u.p.n.; z art. 56 ust. 1 i 3 u.p.n.; z art. 62 ust. 2 u.p.n. za które wymierzono mu prawomocnie karę łączną 5 lat pozbawienia wolności i grzywnę 400 stawek dziennych, po 100 zł każda stawka.

W kasacji został zawarty także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku (art. 532 § 1 k.p.k.). Na jego poparcie obrońca wskazał, że istnieje bardzo wysoki poziom prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji, zwłaszcza ze względu na jej zarzut wskazujący na uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek okazał się niezasadny.

Dokonywana na potrzeby rozpoznania wniosku analiza kasacji i akt tej sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do konkluzji, że nie ziściły się przesłanki do wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości i prowadzić do konkluzji o potrzebie uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania, ewentualnie wydania innego rozstrzygnięcia, które spowoduje, że wykonywanie kary do czasu rozpoznania kasacji okaże się niesłuszne i odbędzie się z pokrzywdzeniem skazanego. Okoliczność ta musi być dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest – na tym etapie – oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie uzasadnia odstąpienia od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2024 r., III KK 15/24). W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji obrońcy. Zasadności podniesionych w niej zarzutów wymagać będzie analizy dokonywanej na etapie merytorycznego jej rozpoznania.

Sąd Najwyższy dostrzega, że kasacja zawiera zarzut wskazujący na zaistnienie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Obrońca wskazuje, że w składzie Sądu II instancji zasiadał sędzia powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o

zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). Jednakże sam fakt powołania do pełnienia urzędu sędziego sądu powszechnego w procedurze, o której mowa powyżej, nie jest wystarczający do uznania, że w sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza (por. uchwała składu połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20, OSNK 2020, z. 2, poz. 7; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, OSNK 2022, z. 6, poz. 22). Natomiast kwestia zaistnienia podstawy uchylenia wyroku z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., z uwzględnieniem okoliczności tej konkretnej sprawy, a także okoliczności związanych z nominacją SSO X. Y., będzie przedmiotem rozważań w ramach merytorycznego rozpoznania kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 lipca 2022 r., III KK 117/22; z dnia 25 lutego 2022 r., V KK 54/22).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji skarżącego od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[JJ.]